Ministerie van Volkshuisvesting en Ruimtelijke Ordening

> Retouradres Postbus 20011 2500 EA Den Haag

Algemene Rekenkamer
t.a.v. De heer Duisenberg
Postbus 20015
2500 EA Den Haag

Turfmarkt 147
2511 DP Den Haag
Postbus 20011
2500 EA Den Haag

Onze referentie
2025-0000516564

Datum 28 augustus 2025
Betreft Bestuurlijke reactie op het rapport 'Woningbouwimpuls vervolgonderzoek 2025'

Geachte heer Duisenberg,

Met belangstelling heb ik kennisgenomen van de uitkomsten van het vervolgonderzoek naar de Woningbouwimpuls (Wbi), zoals u dat mij op 14 juli jl. in het kader van bestuurlijke wederhoor hebt toegestuurd. Uw vervolgonderzoek komt voort uit het onderzoek 'Aanpak woningtekort' uit 2021-2022. Ten tijde van dat onderzoek waren er nog geen concrete resultaten zichtbaar van de Woningbouwimpuls (Wbi), waardoor het niet mogelijk was om te zien hoe de Woningbouwimpuls in de praktijk uitpakt. Die resultaten moeten nu wel zichtbaar zijn, omdat de deadline van startbouw voor de eerste woningen is verstreken voor de projecten die in de periode 2020-2022 zijn toegekend. Het is voor het eerst dat er op deze wijze onderzoek is gedaan naar het effect van de Woningbouwimpuls. Vanuit dat perspectief heb ik veel waardering voor het werk dat u heeft gedaan. Mijn dank hiervoor.

Hoewel ik de inspanning waardeer die is geleverd om de effecten van de Wbi in beeld te krijgen, ben ik het niet eens met enkele conclusies en de wijze waarop deze tot stand zijn gekomen. Een kenmerk van subsidies aan gebiedsontwikkelingen is dat het onmogelijk is om met vergelijkend onderzoek vast te stellen wat het effect van de subsidie is, zoals dat bij andere type subsidies wel mogelijk is. Het is simpelweg niet mogelijk om inzicht te krijgen in een hypothetische situatie 'wat zou er gebeurd zijn als de bijdrage niet is geleverd' in hetzelfde project. Dat geldt al helemaal als er een vergelijking wordt gemaakt tussen toegekende en niet toegekende projecten, die qua context volledig onvergelijkbaar zijn.

Daarnaast zet ik vraagtekens bij de betrouwbaarheid van de vergelijking tussen de twee groepen. U gebruikt *projecten* die zijn afgewezen voor een Wbi-bijdrage, om het effect van toegekende projecten te meten. Maar het is niet duidelijk in hoeverre deze projecten daadwerkelijk vergelijkbaar zijn met de projecten die wél een Wbi-bijdrage hebben ontvangen. Wij hebben eerder al een onderzoek gedeeld waarin duidelijk wordt dat *gemeenten* die rijkssubsidies ontvangen wel degelijk relatief meer en sneller bouwen dan vergelijkbare gemeenten zonder subsidies.

Het staat niet ter discussie dat gemeenten voor een forse financiële opgave staan die gepaard gaat met (betaalbare) woningbouw. Door de beperkte (huur)opbrengst van betaalbare woningbouw in combinatie met gestegen bouwkosten en noodzakelijke investeringen om woningbouw mogelijk te maken, kampen veel woningbouwprojecten met een publieke onrendabele top. Dat niet-

toegekende projecten op enigerwijze ook tot realisatie zijn gekomen, kan op zichzelf geen reden zijn om af te zien om met de Woningbouwimpuls in te zetten op sneller meer betaalbare woningen te realiseren in projecten die zonder financieel haalbare businesscase stil blijven liggen. Zeker niet in de situatie waarin een significant woningtekort verder oploopt zonder rijk-ingrijpen in combinatie met het gegeven dat bij een aanzienlijk deel van het potentieel aan woningbouwprojecten sprake is van een financieel tekort op de gemeentelijke publieke investeringen.

Zoals eerder aangegeven is en blijft het een uitdaging om vast te stellen welke bijdrage de Woningbouwimpuls levert aan de woningbouwopgave. Daarbij is het belangrijk te benadrukken dat van '*precies vaststellen'* hoe groot de bijdrage van de Woningbouwimpuls aan het versnellen en continueren van de woningbouwproductie en vergroten van het aandeel betaalbare woningen nooit sprake zal kunnen zijn. Ook niet met een vergelijkend onderzoek, zoals u dat heeft uitgevoerd. Ik hecht er belang aan om op deze plek duidelijk te stellen dat de Woningbouwimpuls een belangrijk onderdeel is en blijft van het pakket aan maatregelen om gemeenten te helpen bij hun financiële opgave om 100.000 woningen per jaar te bouwen, waarvan tweederde betaalbaar.

Graag ga ik nader met u in overleg om de effecten van de Woningbouwimpuls beter onderbouwd in beeld te brengen. Zodat inzichten verwerkt kunnen worden in beleid met als doel sneller meer betaalbare woningbouw te realiseren.

In het vervolg van deze brief reageer ik meer uitgebreid op de conclusies die u in uw onderzoek trekt.

De Woningbouwimpuls: versnelling en meer betaalbare woningen
Wonen in een goed en betaalbaar huis is een eerste levensbehoefte, maar momenteel kunnen veel Nederlanders geen passende, betaalbare woning vinden. In de aanpak tegen de woningnood geldt: elke woning is er één. In het Regeerprogramma (2024) heeft het kabinet het terugdringen van het woningtekort als topprioriteit benoemd en een maatregelenpakket aangekondigd om verschillende aspecten van het woningtekort aan te pakken.

Om jaarlijks 100.000 woningen te bouwen is veel nodig. Financiële haalbaarheid is daar een belangrijk onderdeel van. Met de voortzetting van de Woningbouwimpuls stimuleer ik een snelle(re) ontwikkeling van projecten met een substantieel aantal betaalbare woningen door een deel van het onrendabele publieke tekort te subsidiëren. Op die manier wordt het risico verkleind dat een project niet of veel later gerealiseerd wordt. Een bijdrage uit de Woningbouwimpuls moet planuitstel of -afstel voorkomen en moet voorkomen dat in plannen wordt ingeboet op de betaalbaarheid en kwaliteit van de leefomgeving.

De bijdrage aan een project dient om publieke investeringen te doen die noodzakelijk zijn om te bouwen, zoals ondersteuning bij het verplaatsen van moeilijk inpasbare bedrijven, het saneren van vervuilde gronden voor de bestemming of investeringen die zorgen voor bereikbare, leefbare en veilige wijken. Zonder een Rijksbijdrage moeten gemeenten op zoek naar alternatieven. Bijvoorbeeld een woningbouwprogramma met minder betaalbare woningen,

inleveren op de kwaliteit van de woonruimte en leefomgeving of het tekort moet volledig gedekt worden uit de gemeentebegroting.

Beperkingen van de vergelijkbaarheid met de controlegroep
Allereerst wil ik ingaan op de beperkingen van de controlegroep die in het onderzoek is gebruikt. De zoektocht naar alternatieven om het project haalbaar te maken, hebben ook de projecten zonder Wbi-bijdrage doorlopen, maar waartoe dat heeft geleid, is onduidelijk. U heeft in uw onderzoek een controlegroep gevormd van projecten zonder Wbi-bijdrage, maar het is onduidelijk of het daadwerkelijk dezelfde projecten zijn, met dezelfde afbakening qua scope van de te ontwikkelen vierkantmeters. Ook is niet onderzocht hoe deze projecten er nu precies uitzien: of het ontwikkelgebied nog even groot is, of er meer ruimte is gekomen om woningen te bouwen, welke leefkwaliteit wordt gerealiseerd, in welke dichtheid wordt gebouwd en wat de kwantiteit en kwaliteit is van het betaalbare woningbouwprogramma. Daarnaast is onduidelijk welke afspraken over de lange(re) termijn betaalbaarheid zijn gemaakt en welke voorwaarden gelden om een Woningbouwimpuls-bijdrage te ontvangen. Zonder deze informatie is het maken van een goede vergelijking lastig en blijft het speculeren over de verschillen. Bovendien kan het verlies van de Wbi-bijdrage mogelijk zijn afgewenteld op de gemeentebegroting, waardoor er minder middelen beschikbaar zijn voor andere woningbouwprojecten of beleidsterreinen, wat kan leiden tot verdringingseffecten. Hoewel er woningen worden gebouwd zonder Woningbouwimpuls-bijdrage, is de vraag of dat in dezelfde vorm gebeurt als bij projecten met zo’n bijdrage. Desondanks vormt deze controlegroep de basis voor het trekken van conclusies over de Woningbouwimpuls, ondanks de vele onduidelijkheden.

Conclusies die ik niet herken en geen recht doen aan de studie die daaraan vooraf is gegaan. Hieronder reageer ik op de conclusies, aanbevelingen en zorgen.

Conclusie: De Wbi heeft niet tot versnelde woningbouw geleid
Om te beginnen concludeert u dat de Woningbouwimpuls geen versnelling heeft gerealiseerd. Deze conclusie baseert zich op het feit dat zowel projecten met een bijdrage uit de Woningbouwimpuls als ook projecten zonder een bijdrage vertraging oplopen door bijvoorbeeld de wachttijd bij de Raad van State en dat er relatief een even groot deel van de projecten is gestart met de bouw van de eerste woningen. Dat beide projectsoorten tegen dezelfde vertragingen aanlopen ligt inderdaad voor de hand, omdat in de planologische procedure geen onderscheid is tussen deze projecten. Via trajecten zoals parallel plannen probeer ik de doorlooptijd van projecten te verkorten, maar het verkorten van de planologische procedure is niet het doel van de Woningbouwimpuls.
Een andere belangrijke manier om versnelling te bereiken, is door vertraging te voorkomen die ontstaat als er een nieuw proces van rekenen en tekenen doorlopen moet worden. Dat alle afgewezen projecten in een andere vorm een doorstart hebben gemaakt, draagt dus niet bij aan versnelling, want er moet opnieuw gerekend en getekend worden. Bij de Woningbouwimpulsprojecten is dit niet aan de orde, waardoor het effect van de Woningbouwimpuls om vertraging te voorkomen (en dus te versnellen) juist bewezen wordt. Immers, het doel van de Woningbouwimpuls is dat vertraging wordt voorkomen, door een financiële

bijdrage te leveren zodat een gemeente een volgende stap in het planproces kan zetten.

Vervolgens vergelijkt u het startbouwmoment van de eerste woningen van de projecten die wel en geen bijdrage uit de Woningbouwimpuls hebben ontvangen met elkaar. Hoewel ik begrijp dat statistisch gezien dit doet vermoeden dat een Wbi-bijdrage effect heeft op de snelheid, is dat buiten de locatie specifieke kenmerken van projecten gerekend. Er is geen zicht op de casuïstiek en de vergelijkbaarheid van de projecten. Er ontbreekt namelijk informatie over de aanpassingen die zijn gedaan om tot startbouw te komen. Ook is het onduidelijk of bijvoorbeeld de scope van het plangebied is gewijzigd, wat voor woningtypen er uiteindelijk worden gerealiseerd en hoeveel woningen in welke termijn worden gebouwd, of gebouwd moeten gaan worden. Versnelling wordt namelijk niet alleen bereikt door startbouw van de eerste woningen, maar misschien nog wel meer door de bouw van de laatste woning.

Daarbij wil ik u wijzen op de empirische studie die Veneficus Real Estate in 2022 heeft uitgevoerd, waaruit weldegelijk naar voren komt dat de Wbi bijdrage zorgt voor een versnelling of een vergroting van de woningbouw in gemeenten die een of meerde subsidies hebben ontvangen. Het onderzoek toont aan dat gemeenten met één of meerdere Wbi subsidies een veel grotere groei van bouwvergunningen voor woningen laten zien dan andere gemeenten in Nederland en specifiek ook gemeenten van vergelijkbare grootte. Over het algemeen laten gemeenten zonder WBI gunning zelfs een daling van het aantal bouwvergunningen zien na de Wbi introductie.

Conclusie: Het is twijfelachtig of de Wbi tot meer woningen heeft geleid
Dat brengt mij op de tweede conclusie dat u twijfel houdt of de Woningbouwimpuls tot meer woningen leidt. Die twijfel onderbouwt u in uw rapport met het feit dat 15 van de 18 niet toegekende projecten alsnog zijn doorgegaan. Als dit exact dezelfde projecten zouden zijn, dan is uw twijfel terecht. Maar het is onduidelijk of het daadwerkelijk om dezelfde projecten gaat, zoals ik onder ‘Beperkingen van de vergelijkbaarheid met de controlegroep’ heb aangegeven.

U signaleert verder dat de Woningbouwimpuls mogelijk verdringingseffecten veroorzaakt. Ik onderschrijf de zorg dat dergelijke effecten niet wenselijk zijn. Het oplossen van verdringing is een complex vraagstuk, dat zich lastig eenduidig laat vaststellen. Bovendien ben ik van mening dat verdringingseffecten niet direct één-op-één aan de Woningbouwimpuls kunnen worden toegeschreven, aangezien hier altijd meerdere factoren een rol in spelen. Om mogelijke verdringingseffecten te beperken, wil ik benadrukken dat de Woningbouwimpuls onderdeel uitmaakt van een bredere, integrale aanpak binnen het woningbouwbeleid, waarbij verschillende instrumenten samen bijdragen aan de versterking van de woningbouwproductie in Nederland. Daarbij moet worden opgemerkt dat het risico op verdringing (nog) groter is als er geen bijdrage wordt verleend, omdat de gemeente dan zelf het financiële tekort moet bekostigen wat ten koste gaat van de investeringsmogelijkheden in andere projecten en/of beleidsterreinen.

Conclusie: De Wbi heeft bij een deel van de projecten tot meer betaalbare woningen geleid
De conclusie van de Algemene Rekenkamer dat de Woningbouwimpuls bijdraagt aan de bouw van meer betaalbare woningen, is bemoedigend. De Woningbouwimpuls zorgt aantoonbaar voor behoud van de kwaliteit van het woningbouwprogramma. Bij projecten zonder Woningbouwimpuls bijdrage zou het volgens u onderzoek zelfs gaan om een afname van het aantal betaalbare woningen met ten minste 10 procent. Ik ben blij te vernemen dat er een verschil zichtbaar is, maar verwacht dat het effect op de betaalbaarheid nog groter is. Betaalbaarheid is namelijk meer dan alleen het percentage betaalbare woningen. Het gaat bijvoorbeeld ook over de kwaliteit van de woningen, hoe deze woningen zijn gesitueerd en onderdeel uitmaken van de nieuwe woonwijk, het aantal vierkante meters van de woning en op welke termijn de betaalbaarheid is gegarandeerd. Ook weten we niet of het 'niet-betaalbare' deel van de woningen duurder is geworden om te voorkomen dat het betaalbaarheidspercentage in deze projecten met meer dan 10 procent te verminderen. Of misschien heeft een gemeente meer geld moeten besteden aan een project, wat ten kosten gaat van de realisatie(snelheid) van andere projecten (verdringing). Desondanks is deze uitkomst een eerste bevestiging dat de Woningbouwimpuls doeltreffend bijdraagt aan het bevorderen van betaalbare woningbouw, wat in lijn is met de beleidsdoelstellingen.

Ook stelt u in uw onderzoek dat er nauwelijks concrete maatregelen zijn genomen om de betaalbaarheid op lange termijn te waarborgen. In navolging van de aanbevelingen in uw vorige onderzoek heb ik nadrukkelijk ingezet op een borging van de langere termijn betaalbaarheid. Bij de aanvraag van de Woningbouwimpuls wordt van gemeenten bijvoorbeeld gevraagd hoe zij de betaalbaarheid op de lange termijn zullen garanderen. Dit wordt zorgvuldig getoetst door een onafhankelijke toetsingscommissie. Door in de SiSa te controleren of de betaalbaarheid ook daadwerkelijk in de contracten is vastgelegd, kan ik dit ook meenemen in de eindbeoordeling en subsidievaststelling. Daarnaast zorgt de Wet regie ervoor dat gemeenten de betaalbaarheid van woningen op de lange termijn borgen door hen te verplichten om volkshuisvestingsprogramma's op te stellen. In deze programma's leggen gemeenten vast hoeveel betaalbare woningen zij bouwen, voor welke doelgroepen, en op welke locaties. De wet stelt daarbij kaders, zoals het uitgangspunt dat twee derde van de nieuwbouw betaalbaar moet zijn, met minimaal 30% sociale huur of 40% middenhuur. Gemeenten worden hierop getoetst en moeten hun plannen afstemmen met provincie en Rijk. Hierdoor ontstaat langdurige beleidsmatige en financiële inzet op betaalbare woningbouw, die niet afhankelijk is van tijdelijke impulsen of losse projecten.

Vanwege het ook in uw rapport benadrukte belang van een doelmatige besteding van publieke middelen, is het nodig om voldoende informatie van gemeenten te verlangen. De informatie die gevraagd wordt, is informatie die gemeenten en projectontwikkelaars nodig zullen hebben voor een goed besluit over de uitvoering van het woningbouwplan, ook zonder bijdrage van de Woningbouwimpuls. Ik herken het signaal dat u wederom afgeeft over de administratieve last van de

aanvraag voor de Woningbouwimpuls. Het is en blijft een aandachtspunt, waarbij proportionaliteit en de aansluiting op bestaande informatie in het oog worden gehouden.

Gedeelde zorgen
Uw onderzoek bevat verschillende zorgen die ik herken en deel. U heeft twijfels over de effectiviteit van de Woningbouwimpuls bij het daadwerkelijk realiseren van meer woningen. Ik besef dat het vaststellen van de doeltreffendheid van de regeling een ingewikkelde kwestie is, mede doordat er voorheen geen vergelijkbare metingen op regionaal niveau zijn uitgevoerd en er is geen mogelijkheid een controlegroep te introduceren om het effect van de Woningbouwimpuls aan te tonen. Daarnaast speelt bij woningbouw een breed scala aan externe factoren een rol, wat het lastig maakt om het effect van de regeling eenduidig te meten. Ook de relatief lange doorlooptijd van de Woningbouwimpuls, met een beschikkingstermijn van tien jaar, betekent dat de effecten vooral op de langere termijn zichtbaar zullen worden. Toch ben ik overtuigd dat de Woningbouwimpuls zorgt voor versnelling en meer woningen. Uit onderzoek van RIGO[1] blijkt dat dat de voorbereiding van een Woningbouwimpuls aanvraag door een gemeente al voor versnelling zorgt. Om de aanvraag beter in te kunnen vullen en kansen op toekenning te vergroten worden in versneld tempo (bindende) afspraken gemaakt tussen de gemeente en andere partijen, waaronder ontwikkelaars, grondeigenaren en huidige gebruikers in een gebied. Daarnaast zorgt de Woningbouwimpuls toekenning ervoor dat gemeenten en/of provincies versneld een (voorwaardelijke) cofinanciering toezeggen. Als gevolg hiervan krijgen projecten vaak regionaal meer bestuurlijke aandacht waardoor zij vaak voortgang behouden.

Verder herken ik de constatering van de Algemene Rekenkamer dat een aanzienlijk aantal Wbi-projecten vertraging heeft opgelopen. Dit heb ik ook gesteld in mijn kamerbrief van 19 december jl. over de voortgang van de financiële regeling woningbouw[2], waarin is aangegeven hoeveel projecten vertraging hebben opgelopen en welke redenen hieraan ten grondslag liggen. Verschillende ontwikkelingen hebben de afgelopen jaren gezorgd voor vertraging binnen de bouwsector, waarvan ook Wbi-projecten de gevolgen ondervinden. De markt is geconfronteerd met oplopende bouwkosten als gevolg van inflatie, stijgende rentetarieven en hogere materiaalkosten. Daarnaast worden vergunningverleningstrajecten, zowel in de onderzoeksperiode als op dit moment, belemmerd door langdurige procedures, waaronder wachttijden bij de Raad van State. Voorts zorgt bijvoorbeeld netcongestie voor aanhoudende knelpunten, hetgeen de voortgang van projecten vertraagt. Ik erken uw zorg en ook dat niet al deze vertragingsredenen met geld opgelost kunnen worden. Daarom zet ik in op flankerend beleid en maatregelen om de woningbouwproductie te versnellen. Zo heeft het programma STOER een rapport gepubliceerd met aanbevelingen om regels en procedures te schrappen en geeft de Raad van State voorrang aan woningbouwprojecten zodat vertraging wordt geminimaliseerd. Bovendien ben ik in gesprek met mijn collega’s van andere ministeries om de belemmeringen

[1] Rigo, Additionaliteit van de Woningbouwimpuls, juni 2022
[2] Kamerbrief voortgang financiële regelingen woningbouw, 19 december 2024

rondom bijvoorbeeld netcongestie in kaart te brengen en waar mogelijk te minimaliseren.

Daarnaast komt uit uw onderzoek voort dat gemeenten geen druk voelen bij het terugbetalen van de bijdrage. In het beheer van de regeling merk ik dat gemeenten de druk op het terugbetalen van de bijdrage verschillend ervaren, afhankelijk van bijvoorbeeld de grootte van de gemeente, de hoogte van de subsidie en de situatie waarin de gemeente verkeert. Bij deze wil ik benadrukken dat projecten nauwlettend gemonitord worden en gemeenten een onderbouwd wijzigingsverzoek moeten indienen om vertraging, wijzigingen in de maatregelen en wijzigingen in het programma te melden. Waar nodig volgt een bestuurlijk gesprek met de betrokken wethouder van de gemeente en wordt ondersteuning van het RVO Expertteam Woningbouw aangeboden om het project te realiseren. Wanneer de geboden hulp geen uitkomst biedt, wordt het subsidiebedrag (proportioneel) teruggevorderd. Tot op heden is dit een enkele keer gebeurd en alleen een uitkomst wanneer de genomen maatregelen niet tot het gewenste effect leiden.

Aanbeveling: Versnel en verhoog de woningbouwproductie door procedures te verkorten en meer bouwlocaties beschikbaar te maken
Ik onderschrijf de aanbeveling van de Algemene Rekenkamer om de woningbouwproductie te versnellen en te verhogen, door procedures te verkorten en meer bouwlocaties beschikbaar te maken. Om de woningbouwproductie te versnellen wil ik graag benadrukken dat in het kader van de Woondeals met lokale overheden is afgesproken om in te zetten op 130% plancapaciteit. Dit biedt de noodzakelijke ruimte om eventuele vertragingen op te vangen en toch te voldoen aan de gewenste woningbouwproductie. Daarnaast heb ik recent 24 doorbraaklocaties aangewezen, verspreid over Nederland, waar versnelling van de bouw de komende periode prioriteit krijgt en er naar verwachting meer bouwlocaties beschikbaar komen. Deze locaties bieden concrete kansen om de productie van betaalbare woningen aanzienlijk te versnellen. Om procedures te verkorten richt het programma STOER zich op het versnellen van bouw- en vergunningsprocedures door het schrappen en vereenvoudigen van tegenstrijdige en overbodige regels. Dit gebeurt onder andere door het stroomlijnen van vergunningstrajecten, het verminderen van administratieve lasten en het verbeteren van digitale processen. Verder draagt de Wet regie bij aan betere samenwerking en duidelijke afspraken tussen betrokken partijen, waardoor besluitvorming wordt verkort en meer betaalbare woningen sneller gerealiseerd kunnen worden. Met deze maatregelen wordt actief bijgedragen aan het versnellen en verhogen van de woningbouwproductie.

Aanbeveling: Pas de Woningbouwimpuls aan met als enig doel betaalbaarheid of gericht op complexe woningbouwprojecten met een specifiek doel
De tweede aanbeveling van de Algemene Rekenkamer spitst zich op een aanpassing van de Woningbouwimpuls waarin wordt aanbevolen om de Woningbouwimpuls aan te passen met als enig doel betaalbaarheid of een Woningbouwimpuls gericht op complexe woningbouwprojecten met een specifiek doel. Laat ik vooropstellen dat het Besluit Woningbouwimpuls 2020 met ingang van 1 januari 2026 wordt aangepast. Dat komt mede door de introductie van de

Realisatiestimulans, waardoor het nut en de noodzaak van de Woningbouwimpuls verandert. Met deze wijziging zal de Woningbouwimpuls vanaf 2026 fungeren als knelpuntenpot, en zich meer richten op complexe woningbouwprojecten. Het doel om projecten te ondersteunen om planuitstel of afstel te voorkomen zal blijven bestaan, maar het resultaat is een substantieel betaalbaar woningbouwprogramma. Dit komt volgens mij overeen met deze aanbeveling uit uw rapport. Ik ben ervan overtuigd dat de Woningbouwimpuls een belangrijke bijdrage levert aan de versnelling van betaalbare woningbouw in Nederland.

Ik wil de Algemene Rekenkamer nogmaals bedanken voor het uitvoeren van dit vervolgonderzoek en de waardevolle inzichten die hieruit voortkomen. Het demissionaire kabinet blijft zich onverminderd inzetten om het woningbouwtekort te verkleinen en de woonopgave met prioriteit aan te pakken.

De Minister van Volkshuisvesting en Ruimtelijke Ordening,

M. Keijzer